

4

“IK VOND MIJN DONORVADER”

JoEllen Marsh (20) werd verwekt door een spermadonor en zocht lang naar haar biologische vader. Zoals te zien in haar documentaire *Donor Unknown*, ontdekte ze meer dan ze had gehoopt.

“Het moment dat ik mijn vaders gezicht voor het eerst zag, zal ik nooit vergeten. Het was een foto, die hij me vanaf zijn telefoon stuurde. Ik was zestien en we hadden nog internet met een inbelverbinding, dus ik moest tien minuten wachten en zien hoe zijn foto pixel voor pixel op mijn scherm verscheen. Ik zag eerst zijn blonde haar, toen zijn heldere, blauwe ogen, exact dezelfde als de mijne, en toen zijn neus. Een spiegelbeeld van mezelf. Toen ik eindelijk de hele foto zag, barstte ik in tranen uit. Ik had nooit gedacht dat ik het gezicht van mijn donorgader te zien zou krijgen. In de jaren negentig doneerde hij acht jaar lang sperma en nu heeft hij door heel Amerika kinderen, zonder te weten wie ze zijn. Ik ben er één van, maar we zijn dit jaar bij elkaar gebracht onder wel heel bijzondere omstandigheden. Papa en ik zijn bezig met een docufilm, *Donor Unknown*. De film maakte veel los op het Tribeca Film Festival in New York. Het is het verhaal van de zoektocht naar mijn vader en de ontmoeting met hem én mijn halfbroers en -zussen. Ik kende mijn vader alleen als Donor 150 en ik had altijd het gevoel alsof er een deel van mij ontbrak. Mijn moeder is een van de weinige vrouwen in ons kleine dorpje in Pennsylvania die openlijk lesbisch is en toen ik werd geboren, had ze een relatie met een vrouw die Dineen heet. Toen ze besloten dat ze samen een kind wilden, schreven ze zich in bij een spermabank. Mijn moeder was na de eerste poging meteen zwanger en vertelde me van jongs af aan dat ik een donorgader had. Toen ik zes jaar was, vroeg ik mijn moeder hoe ze mijn donorgader had uitgekozen en liet ze me zijn profiel zien. Het

JoEllen was dolblij toen ze haar donorgader vond.

was een handgeschreven document waarin hij zijn uiterlijk beschreef en zijn persoonlijkheid en interesses. Ik vond het zo spannend toen ik dat las, in zijn eigen woorden en handschrift. Donor: 150, leeftijd: 28, afkomst: blank, lengte: 1,83 meter, haarkleur: lichtbruin, kleur ogen: blauw. Alles viel op zijn plaats. Hij schreef dat hij van zwemmen en dieren hield, net zoals ik. Mijn vader werd hierdoor veel echter voor mij. In het document stond ook dat hij danser was en muzikaal en artistiek. Ik fantaseerde dat hij een celebrity of een filmster was, die gedachten maakten me altijd blij. Tegelijkertijd werd ik ook heel verdrietig. Ik wilde zo graag meer weten van mijn biologische vader.”

HALFZUSSEN EN -BROERS

“Wat ik van mijn moeder heb geërfd kan ik duidelijk zien – we zijn bijvoorbeeld allebei dol op geschiedenis – maar er zijn ook dingen waarin we compleet anders zijn. De manier waarop ik beweeg, is anders dan ieder ander familielid, en ik vroeg me altijd af of ik dat van hem heb. Toen ik dertien was vertelde mijn oma mij over het nieuwe Register voor Donorkinderen. Ik werd zo blij van het idee dat ik misschien mijn halfbroers en -zussen zou vinden. Ik schreef me in, maar na twee maanden had ik nog steeds geen familie gevonden. Op mijn vijftiende ontving ik een brief waarin stond: Hallo, ik ben Danielle en ik ben je halfzusje. We hebben dezelfde donorvader. Danielle is een jaar ouder dan ik en komt uit New York. Ik mailde haar en een maand later spraken we elkaar aan de telefoon. Het was een enorme opluchting dat ik na al die tijd met mijn halfzusje kon praten. Het betekende veel voor me om met iemand te praten van dezelfde leeftijd die door dezelfde emoties was gegaan als ik. Een paar maanden later nam *The New York Times* contact met ons op. Ze waren op zoek naar broers en zussen die elkaar via het Register voor Donorkinderen hadden gevonden. De week nadat het artikel op de voorpagina stond, kreeg het register duizend nieuwe inschrijvingen van kinderen met een donorvader. Ik was overweldigd door het idee dat zoveel mensen nu misschien wel dat deel van henzelf zouden vinden waarnaar ze al die tijd op zoek waren – broers en zussen die met elkaar verbonden zijn in een groter familiegeheel. Plotseling voelde het alsof ik deel uitmaakte van een groot experiment. Die week vonden we nog een halfzus en halfbroer, Rachele (20) uit Tennessee en Fletcher (21) uit Colorado. Een paar maanden later vonden we ook Ryann uit Massachusetts en Roxanne uit Californië, allebei 23 jaar. Het waren de belangrijkste weken in mijn leven. Ik was in de zevende hemel toen ik er plotseling een familie bij had. Elke avond belden we in een conference call uren met elkaar. Binnen een paar maanden

was mijn wereld gegroeid tot iets wat ik altijd had willen hebben. Ik wist niet dat ik zo'n goede band zou kunnen hebben met mensen die ik nooit eerder had gezien. Vorig jaar zijn we met zijn allen bij elkaar gekomen in New York en het was geweldig. Toen ik naast mijn zusjes stond leek het alsof ik naar jongere versies van mezelf keek. Er lopen nog zeven broers en zussen van ons rond, maar zij zijn er nog niet aan toe om contact met ons op te nemen. Ze zijn geregistreerd op de website, dus we weten dat ze bestaan, maar ze zijn er niet klaar voor om contact met ons op te nemen. Waarschijnlijk zijn er nog veel meer die zich niet geregistreerd hebben of zelfs niet weten dat ze een donorvader hebben.”

DEZELFDE OGEN

“Terwijl wij elkaar leerden kennen, was er aan de andere kant van het land in Californië een man die *The New York Times* las. Het was Jeffrey Harrison, ook wel Donor 150... En hij schrok zich rot. Hij herkende zijn donornummer en vroeg zich af wat hij moest doen. Hem was destijds verzekerd dat hij anoniem zou blijven na zijn spermadonaties, hij had dan ook niet verwacht dat zijn kinderen op de voorpagina van een krant zouden verschijnen met een oproep naar hem. Gelukkig vond hij dat we het recht hadden om te weten wie hij is en hij nam contact op met het Register voor Donorkinderen om te zeggen dat hij bereid was met ons te praten. De volgende dag ontving ik zijn foto. Het voelde als het laatste stukje in de puzzel. Ik had me al die tijd afgevraagd hoe

mijn vader eruit zou zien en plotseling was hij daar en lachte naar mij. De eerste keer dat ik Jeffrey in het echt ontmoette, is een jaar geleden in Venice Beach in Los Angeles, waar hij leeft in een camper op een parkeerterrein. Hij zorgt daar voor zijn dieren. Jeffrey is niet de filmster, dokter of advocaat uit mijn fantasieën. Hij heeft geen werk, hij leeft zo ongeveer op het strand, maar hij is een heel goede en lieve man. Voor onze eerste ontmoeting waren we allebei erg nerveus, maar dat kwam ook omdat we werden gefilmd voor de documentaire. Niet lang na ons eerst contact hoorde Jeffrey van een nieuwe film gebaseerd op kinderen van spermadonoren. Hij nam contact op met de producenten, omdat hij dacht dat ze misschien geïnteresseerd zouden zijn in ons verhaal. Op dat eerste ontmoetingsmoment was ik zo zenuwachtig dat ik de camera's nauwelijks opmerkte. Jeffrey had een paar cadeautjes voor me gekocht – oorbellen en een sjaal. We gaven elkaar een dikke knuffel en daarna liet hij me zijn honden zien. Er gingen op dat moment zoveel emoties door me heen, dat ik niet precies kan zeggen hoe ik me voelde. Ik vond het alleen al geweldig om in zijn ogen te kunnen kijken. Ik kon niet stoppen met naar hem te staren. Dat moment in de docu maakt me nu nog aan het huilen, dan voel ik weer al die emoties. We hebben inmiddels een sterke band opgebouwd. Ik zie hem niet zo vaak – we wonen honderden kilometers uit elkaar – maar we mailen regelmatig. Soms noem ik Jeffrey mijn vader om het makkelijk te houden voor anderen. Jeffrey heeft ook contact met de broertjes en zusjes die ik heb ontmoet. Mijn moeder heeft hij nog niet ontmoet, maar ik weet zeker dat dat in de toekomst zal gebeuren. Ze staan er allebei voor open. De reacties die we krijgen van mensen die de documentaire hebben gezien, is dat ze zoveel gelijkenissen tussen ons zien. Al mijn broertjes en zusjes zijn gemakkelijk in de omgang en hebben een relaxte persoonlijkheid. Dat heeft Jeffrey ook. We houden allemaal van dieren en reizen. We hebben hetzelfde gevoel voor humor en zijn erg uitgesproken. Ook hebben we dezelfde wenkbrauwen en handen, en doen we op dezelfde manier ons haar achter onze oren. Het vinden van mijn broers, zussen en mijn donorvader heeft me veel meer gegeven dan alleen mijn identiteit. Het heeft me een familie gegeven.” ■

De documentaire *Donor Unknown* draait nu in een aantal Amerikaanse bioscopen en was onlangs op de Nederlandse televisie te zien. Op hollanddoc.nl kun je de documentaire terugkijken. Dit najaar gaat het RTL4 programma *Wie is mijn Vader* ook op zoek naar donorvaders.